

Verkondiging 21 januari 2018 Maartenskerk

Genesis 12,1-4 en Markus 1,14-20

Teun Kruijswijk Jansen

I

Iemand uit ons midden vertelde een mooi verhaal over een soort roeping:

er werd tijdens een vakantiereis aan haar 'verkering' gevraagd.

Ze hoorde het aan en zei: *'ik wil het wel proberen; straks na de vakantie, als het gewone leven weer begint, kijken we wel of het echt wat worden kan.'*

Ze wordt er nog steeds mee geplaagd, met deze 'royale' toezegging, maar is al vele jaren gelukkig met de vraag en haar keuze van destijds!

Wat ik maar zeggen wil: de radicale oproep tot op weg gaan waar Genesis en het Evangelie van Markus vertellen, en de gevolgen daarvan, is niet *meteen* de onze.

... ondertussen leeft die vraag naar

waar we toe geroepen worden altijd wel!

Wat is de weg die ik nu moet gaan?

Hoe gaat het, welke keuze moet ik maken?

Wil ik, kan ik, moet ik?

En is je eigen weg helder, dan zijn het de vragen van

Anderen wel die aan jouw deur kloppen om een reactie of

Antwoord vragen, de spanning hoe het zal gaan, en wat dat

voor jouw toekomst betekent.

En zo kunnen we dus toch in onze werkelijkheid de teksten van vanmorgen beluisteren.

II

Mijn werkelijkheid was onder andere dat ik de keuze voor de tekst van Paasmorgen moest maken. Die komt dit jaar ook uit het Markusevangelie. En wat staat daar op die laatste bladzij waar vertelt wordt van het lege graf?

De engel zegt: Hij is hier niet. Hij is opgewekt. Zie de plaats waar zij hem gelegd hadden. Maar ga heen, zegt zijn discipelen dat hij u voorgaat naar Galilea'.

Einde verhaal, vreemd slot! Het lege graf, daar moeten zij niet zijn, de plaats waar ze hem gelegd hadden *daar* moeten ze vandaan.

Ze moeten naar een andere plaats, hij gaat hen voor naar Galilea, daar zullen ze hem zien.

Maar.. in Galilea: daar is alles begonnen. Ze worden dus teruggestuurd naar het begin! Jezus is hier niet te vinden, hij is bij God te vinden, en in Galilea.

Wie discipel van de Opgestane, de Levende, wil worden, die moet weer beginnen bij het begin. Van de laatste bladzij terug naar de eerste.

In Galilea zullen ze hem zien, daar zullen ze hem horen, en daar begint de navolging.

En wat staat er op bladzij één? *En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galilea waar hij Gods goede nieuws verkondigde.*

Overgeleverd: dat klinkt onheilspellend. We weten hoe straks van Jezus verteld wordt dat hij overgeleverd wordt. Als Jezus naar Galilea gaat kan hij al vermoeden waar de weg heenvoert: naar 'overgeleverd' worden.

Nu moet u ook weten dat Galilea eigenlijk heidens gebied was. Daar was vanuit Jeruzalem, het machtscentrum, eigenlijk niet veel van te verwachten.

Maar hier begint het, in het land 'achter Gods rug'.

En dan volgt het verhaal van Simon en Andreas. Opmerkelijk: Simon, een Joodse naam en Andreas een Griekse naam. Deze twee gaan samen: Jood en heiden. Dat is al een vingerwijzing waar het in het evangelie om gaat: om de toekomst, de heelwording van de hele wereld en al wie haar bewonen.

Het precieze hoe en wat van de ontmoeting met Jezus, en van de keuze vóór Jezus, wordt ons niet verteld, maar de kern ervan wordt ons wel duidelijk.

Het is een ontmoeting vlakbij de zee, en die plaats is vrij nauwkeurig aan te wijzen: niet op de kaart, maar in het léven. Want daar speelt ons leven zich af: aan de oever van de zee. Zeg maar op de grens van leven en dood, van droom en daad.

Jezus kwam, dat voelde je onmiddellijk als je hem ontmoette, 'van de overkant', van 'over het water' naar hen toe.

En Jezus ging langs de zee van Galilea, en hij zag Simon en Andreas, en hij zag Jakobus en Johannes en zij zagen hém.

Wat moet er van deze man uitgegaan zijn daar aan de oever!

Wisten, voelden, vertrouwden ze: God is in de buurt, is nu heel nabij gekomen?

Want dat maakt toch dat je zoveel ruimte krijgt, en dat de vrijheid in je loskomt, dat je *durft* navolgen. Tegen de stroom van gewoonte en verplichting in kunt gaan, omdat iets anders zich heeft aangediend? Verliezen is dan winnen. En dat is eigenlijk de kern van wat Jezus' heeft gebracht. Oude zekerheden gaan met hem voorbij.

Jezus volgen, dat wilden ze; en al zou de weg wel 'ns zwaar kunnen worden, net als de weg van Johannes die overgeleverd was; ze wilden toch die weg gaan.

Jezus ga ons voor, deze wereld door, en u volgend op uw schreden, gaan wij moedig met u mede, leid ons aan uw hand, naar de overkant.

'Vissers van mensen moeten jullie zijn' zei Jezus.

Sommigen onder ons krijgen dan meteen het schrikbeeld van: anderen in naam van de Heer gevangen nemen.

Nee hoor, die Simon en Andreas: ze houden niet op te zijn wat ze zijn: vissers. Maar het gaat nu om *wie* ze zijn: hun oude

beroep krijgt er een heel andere zijnskwaliteit bij.

Ze blijven vissers, maar gericht op mensen: op de levens van mensen, op hun behoud.

Mensen opvissen uit het water, dat is mensen redden voor het nieuwe leven.

Ze blijven daarbij dezelfde kwaliteiten als voor de gewone visserij nodig hebben: geduld, waakzaamheid, volharding, kennis van de visgronden, lef, en een beetje mazzel.

En er is geen vangstbeperking, Straatsburgse en Haagse regelgeving ten spijt!

III

Ook wij worden geroepen om vrij te zijn, om Jezus na te volgen, ondanks onze 'mitsen en maren'. Dit is dus geen oproep tot onverantwoordelijk handelen, tot weglopen van wat je te doen staat, tot wegvluchten van wat je tegen zit.

Eerder het tegendeel: de omkeer en de vrijheid waartoe wij als gelovigen geroepen worden dat is het op je nemen van je volle verantwoordelijkheid. Namelijk die voor het leven van je zuster en je broeder, voor de mens die je ontmoet, 'van aangezicht tot aangezicht.

En dat gebeurt in het concrete. Het is geen verschijnsel voor de geestelijke bovenkamer, maar omvat het *hele* leven: persoonlijk, in de kleine en grote dingen van het nu.

Bekeer je en vertrouw het blijde nieuws.

Dat betekent dat je in elke situatie opnieuw jezelf moet vragen wat je te doen staat.

Vandaag wordt Jos Sinnighe uit de gemeente geroepen om diaken te zijn en bedanken we ds.Janco Wijngaard voor alles wat hij kon betekenen in het Zonnehuis. In beide taken komen ,en kwamen, een heleboel kleine, dagelijkse, dingen voorbij. Onopvallend, niet hemel bestormend, maar wel tekens.. Ze lijken niet zomaar op de grote woorden van het Koninkrijk, en toch verraden ze dat wel. Want in ieder die zich geroepen weet, een beetje, of een beetje veel, en die zich verbonden weet met de liefde van Jezus, in die mens breekt het koninkrijk door, steeds als hij zich naar dat licht, die roep, zich omkeert. *Hij is hier niet. Hij is opgewekt. Maar ga op weg, zegt zijn discipelen dat hij u voorgaat naar Galilea'. Wordt vervolgd.*